

ЖІНКА У ЗОНІ

Федорович посоловілими голубими очима вибалушився на гостю і раптом засміявся, оголивши рідкі прокурені зуби:

- Викуп - і буде тобі адреса.

Інна розгубилася. Зібралася вже всерйоз виправдовуватись, що пляшки з собою нема, та "друзяка", задоволений першим ефектом, заспокоїв її:

- Боже збав, Боже збав, дитино, та як тобі на думку спало таке? Щоб я, старий вовк, з такої молодички гарної горілку правив? Ображаєш. Випий зі мною, погони - ось і весь викуп. - Він жалісно зітхнув і, згрібши якісь папери на ліжкові, одсунувся трохи, лягнув долонею по колісь блакитній, а тепер сірій, вицвілій ковдрі:

- Сідай!

У Інни нестерпно боліла голова, проте вона рада будь-якій пригоді, аби лише не думати про Олеся. Уже не дивувалася сьогодні нічому, присіла з виглядом великомучениці, ладна перетерпіти заради Карпівни і цей недоречний сабантуй.

Федорович діловито роздобув у тумбочці другу склянку, налив Інні стільки ж, скільки й собі, і, дружньо згрібши жінку за плечі, силоміць вставив склянку межі холодні білі пальчики.

- За рідкісну птаху в моєму небесі! За наше фронтове братство чорнобильське! - Вихилив не кривлячись, як воду, і занюхав цибулиною, а потім хлібом.

Інна, всміхнувшись про себе, подумала, що життя не може бути всуціль трагедією або комедією, і того, й того в ньому доволі. Уранці вона стояла біля кратера атомного вулкана, і думки її були піднесені, трагічні; а ось вечір - і сидить вона з напівзнайомим, напівроздязгненим дідунею і п'є горілку, а закусити, крім цибулини надкушеної, нічим. Гуляй, молодичко, не верни носа від правди життя: арена болю і арена цирку - часом одне й те саме. Хіба ти не замислювалася вдома самотніми, сумними вечорами: а що там, за маскою клоунів, за намальованим сміхом і дурнуватими жартами, від яких хочеться ридати?.. Гуляй, смійся, молодичко! За наше фронтове братство! На цьому полі самотності житейської найбільш скорботно вибувають ті, хто вмів глузувати з себе, кого нікому ховати...

Федорович згадував свого померлого друга, пом'янули. Знов наливав собі, не силуючи Інни. Схоже, він був щасливий зараз, - його було кому слухати.

- Танкісти ми, дочко. Тобі Карпівна казала, що він у танку горів? А тут іще цей клятий діабет, і ноги одрізали... Я думав: ну все, нема Гриця, нема твого Лукича, Ольго! А Карпівна ж іще не стара, і лишилося їй пів-Лукича, і вона йому радіє!.. А любов у них яка ще змолоду була - бодай би мені було в тому танкі згоріти, я цілий вік йому заздри! І ноги одрізали - а я заздри. Бо вони й з пів-Лукичем як голуб"ята... Винесе його, як ту малу дитину, сидять у садку під яблунею, і щось вона щечече до нього так весело завжди - аж світиться, аж сяє! На що вже він похмурий був, і то всміхатися починав... А мені аж зашпори в душі щемлять: і нащо я, горобаха, жити лишився, "гнилою колодою по світу валяюсь"... А які вона варенички нам з вишнями варила! Максим, каже мені, - це я Максим, - немає старих чоловіків. Є просто чужі, яких не любиш.

Федорович випивав свої фронтові і занюхував цибулиною.

- Це я "чужий"? Глянь на мене, дочко, та я ж гарний був, казали баби, як сокіл ясний; сохли за мною молодичці, одна навіть вени різала й від чоловіка тікала... А тільки вона, Ольга, цілий вік мені дикою вишнею пахне. Правду вона мовила, мудрості їй не позичати: немає й жінок старих - є ті, яких не любиш. Ото як любя вона тобі, то й в могилі її ім'я свічкою тобі в мертвому серці горитиме!.. Дяка Богові, не дожив мій друзяка до цього лиха атомного, а що Карпівні воно віку вкоротить - це факт, дочко, на суді скажу, не побоюся. І що вона там без Прип'яті своєї робитиме, а я тут без неї? На серце слаба стала. І все їй сниться Лукич, та не пів-Лукича, а з ногами, міцний, як дубок молодий. Зове, значить, до себе, так вона казала. Любив я її кріпко, доню, і люблю. От їй же Богу, якби позвала - я теж і без ніг, без рук, на самому пузі до неї доповз би хоч і на край світу! Зубами б землю гриз і повз, аби коло неї ще хоч одну мить побути, а тоді вже й умерти.

(Далі буде)